

SEVDİĞİM OTOBÜS KENARINDA

Merve Koçak KURT

Bir 'ayrılık şarkısı' eşliğinde...

Bir Kadın... Yolda...

"Bir türlü inandıramadım kalbimi, ona âşık olmadığına." demişti Kadın.

"Âşık değilim başkasına, desem inanacak mısın? Kalbine düşen şüpheyi nasıl yok edebilirim ki? Düştü bir kez..." demişti Adam. "Gidecek ne var, anlamıyorum ki. Senden başkasını görmedi gözüm hiç."

Son konuşmaları kırık döküktü. Biteceğini bile bile başlamışlardı çünkü.

'Vakit dardı. Mevsim hicaz.'

"Kal desem de kalamayacaksın nasılsa!" demişti bir de Adam.

Kal, deseydi... Diyebilseydi...

...

O günün son günü olmasını istedi Kadın.

Kapıdan çıkarken ardına bakmamıştı. Bakmazdı hiç. Bakarsa geride bir büyük enkaz bulacağını bilirdi çünkü. Bu sefer de bakmadı. Yol boyunca içindeki sesi dinleyip durmuştu. Ses içinde kaybolmuş gibiydi. O ses sonra uğultuya dönmüş, kalbini bungun bir yaz sıcakıyla sarmıştı. Ağustos da ağustostu hani.

Hayatın, kendisine bıraktığı en büyük miras, acıların anılara dönüştüğü o bitimsiz döngüydü.

"Kalbe söz geçirilmezmiş, bildim. Gidiyorum o yüzden. Arama çünkü bulamayacaksın!" diye yazmıştı bıraktığı notta. Ne aranmak istiyordu ne de bu-

lunmak... Sadece uzaklaşmaktı içinden geçen; yollar, yolculuklar, duraklar, uçaklar, istasyonlar...

Her bir yol çizgisi, onu kendisinden biraz daha uzaklaştırıyordu. Avuçlarındaki çizgileri yıllar önce okuttuğu falcı nasıl da bilmişti hikâyenin sonunu: “Uzun bir yolculuk var. Her şeyin sonunda...”

Kulaklarında o “ayrılık” şarkısı... “Şarkılar bir çığlığa sığınmaksam şimdi / Sonsuz bir yangın gibi / Sevmesem öyle kolay çekip gitmek/ Yaralı bir kuş gibi”*

...

Bunca yıl yanına uzandığı, ruhunu açtığı, kuytusuna aldığı, gölgesine sığındığı Adam, hayatının dayanağı, nasıl olmuştu da kendisinden kopmuştu böyle? Birdenbire. Apansız ya da öyle sandı önce Kadın. Anlamaya çalıştı. Okudu. İnceledi. Sordu. Soruşturdu. Yine de bildikleri yetmedi hayatı diri kılmaya ve aşklarını diriltmeye...

“Ardımda bırakıp/ Gül çağrısını/ Ayrılık anı bu sisli şarkıyı/ Irmaklar gibi akıp uzun uzun/ Terk ediyorum bu kenti/ Ah ölümler gibi.”* derken... Aslında eşlik ettiği bir şarkıdan ziyade kendi yazgısıydı. Kentli, kırgın ve dağılmış bir yazgı...

Adım adım gelmişti ayrılık. Önce provalar... Ne de iyi oynamışlardı. “Sorun yok! Her şey yolunda... Ben hayatımdan memnunum.” derken ne de çok kandırmışlardı kendilerini. Sadece kendilerini değil birbirlerini de...

Mutlu bir çift olarak biliniyorlardı. Eskiden hele “örnek çift” diye onları parmakla gösterirler, Adam’dan sitayişle bahsedip “O, karısına hayrandır!” derlerdi.

Oysa artık yaşantıları değmiyordu birbirine. Hatta teğet bile geçmiyorlardı. Herkes kendi toprağında büyütüyordu çiçeğini.

“Aşkım!” derdi Kadın, ona hep “Aşkım!” çünkü Adam aşkı Kadın için.

“Ne yapıyorsun Aşkım?”

“Hiç, arkadaş bir şey sordu da...”

Ellerinde akıllı telefonlar... Mavi bir ışık hüzmelerinin esiri olmuş gibiydiler şimdilerde. Böyle kısa muhabbetlerden öteye gidemiyordu konuşmaları artık. Ne sinema ne tiyatro ne müzik ne öykü ne şiir... Hayatı anlamlı kılmak için daha önce yaptıkları ne varsa hepsi uçup gitmişti sanki. Ne tanıdık bir yazgı, değil mi?

Herkes kendi kovuğuna sığınmış, içinde bir baykuş büyütüyordu. Gece, tünedikleri o karanlığın ucu bucağı görünmüyordu. Sabaha ulaşmak için bazen bir asır vakit geçmesi gerekiyordu.

Kelimeleri kendisiyle paylaşmıyorsa Adam, kiminle paylaşıyordu peki? Kadın'ın içindeki sorular büyüdü, büyüdü ve büyüyen o kara delikte bir kurt oldu. Zihnini kemirip durmaya başladı. Sonra bir gün... Adam'ın salonda unuttuğu cep telefonuna gelen o mesajı görünce sorusunun cevabını aldı.

Sormaya da sorgulamaya da çok vakti yoktu. Beyni zonklarken kafasında kurduğu bütün senaryoların gerçeğe dönüştüğünü düşündü o an. Belki bir gerçekliği yoktu olup bitenin. Bu ihtimali düşünmek istemedi bile. Bir yanlışlık olabilme ihtimalini de... Ona göre mesafenin sebebi soğukluk, soğukluğun sebebi bir başkasıydı. *Kendi sorumluluğunu bir başkasına yıkma çabasıydı belki...*

"Kumral bir çocuğun/ Yaz öyküsü bu/ Şarkılarla geçtim aranızdan/ Yalnızlar gibi susup uzun uzun/ Terk ediyorum bu kenti/ Ah bir aşk gibi"*

Kadın, bildiği bütün ayrılık şarkılarını ezberlemiş gibiydi o gün. Yola koyulmadan önce, yanına en sevdiği birkaç parça eşyasını aldı sadece. Diğerlerini ne yapacağını bilmiyordu çünkü. Her şeyi birden bırakıp gitmesine gerek var mıydı, bunu da bilmiyordu. Ne gideceği şehre karar vermişti ne yapacağı işe. O uzak şehirdeki, yanına sığınabileceği kadim dostun kapısını çalacaktı ilkin. *"Ben geldim!"* diyecekti.

Bir Adam... Evde...

Kadın'ın en sevdiği şarkıyı dinliyordu Adam. Koltuğuna gömülmüş, elinde kadının yazdıkları... Ağlamayacaktı. Ağlamadı da. Odayı kaplayan müzik, sesleriyle birlikte içini dolduruyordu: *"Şarkılar bir çığlığa sığınmaksa şimdi/ Sonsuz bir yangın gibi/ Sevmesem öyle kolay çekip gitmek/ Yaralı bir kuş gibi"**

Şimdi gözlerini kapatıyor, kapattığında gönlüne açılan o pencerede kadını ilk gördüğü anı anımsıyor, bölüştüğü sessizliğini bir daha bölüyor, zamanı en küçük dilimlerine ayırıyor, ellerini saklayacak kendine giden yolları arıyor, arayışında bulduğunun aslında kocaman bir boşluk duygusu olduğunu fark ediyor acıyla. *İşte tam da böyle bir andı yaşadığı... Oysa bir an için yanında olabilirdi Kadın. Olmadı.*

...

“Düşlüyorum bu kenti/ Son bir aşk gibi” diyen şarkının eteklerine tutunup Akdeniz’e uzandı Adam. Kadını ilk gördüğü kente... Bir sahil kasabasıydı. Güneş yavaş yavaş dağların koynuna çekilirken... Yumuşak ve dingin ışıklarını yerin yüzüne bırakırken... Nasıl bir beyazlıktı bu? “Hiç mi güneş görmemiş bu kadın?” diye sordu içinden Adam. Ne yapıp edip onunla tanışmalıydı.

Kadının duruşu, bakışları, uzağa dalışları hep bir şeyleri bekler gibiydi. Ne kadar diri ydi, ne kadar dinç, ne kadar körpe... Ne kadar narindi elleri ve zarif boynu. Adam, çarpılmasın da ne yapsın. *Böyle bir kadının sesi nasıldır acaba*, düşüncesiyle Kadın’a yaklaştı.

Arkadaş grubuyla gelmişti tatile Kadın. Bir yere oturdular. Adam da arkalarından... Kadın, izlendiğinin farkına vardı en nihayetinde. Salaş bir balıkçı lokantası. Denizin kıyısında. Dalgaların sesiyle oynaşacak kadar yakındılar denize. Günü şarkılar eşliğinde batırırken... Herkes kendi derinine daldı yemek yerken. Adam, şarkıya eşlik ediyordu hafif bir sesle: “*Mademki gidiyorsun bırakıp burada beni/ Bir daha seyredelim ne olur dur da seni*”. Kadın, gayriihtiyari dönüp bu güzel sesli adama bakma ihtiyacı duydu.

Göz göze geldiklerinde zaman durdu. Sonrası uzun bir hikâyeye dönüştü...

Bir Anlatıcı...

Bir ağustos sabahından çıkıp geldiğim bu yerdeki yumuşak akşamüstü ışığı, insanların yalnız yüzlerini değil ruhlarını da aydınlatıyordu. Kiminin çevresinde bir hale... Yorgun bile olsalar gözlerinin ışığı, önce yüzlerine, sonra çevrelerine yayılıyordu.

Işık ışık üstüne biniyor, cümleler iç içe geçiyor, camlara yansıyan gölgeler ruhuma değişiyordu. Her yan al bayraklara bürünmüştü, yer gök *ay-yıldız*...

Şimdi uzak diyarlara bakar gibi dalıp gidiyorum pencereden. Yol boyunca içimde büyüyen o tedirginliğin cümlelerini hangi ses dindirebilecek bilmiyorum. Ah!

...

O otobüs yolculuğuna bu kadar çok şeyin sığabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Bir kadın vardı. Yanımdaki o güzel kadın dalıp dalıp gidiyordu yol boyunca... Dokundu bana hâli. Bir yandan içini çekiyor, diğer yandan telefonda

biriyle yazışıyordu. Öncesinde kısa bir konuşma yapmıştı. Yol boyunca yazıştığı sanırım o kişiydi.

Bir şarkıyla başlayıp bir şarkıyla bitmişti belki her şey... Belki de yeni bir başlangıca doğru gidiyordu. “*Geliyorum!*” demişti çünkü Kadın.

O kadının da bir hikâyesi olmalıydı.

Birbirinden ayrı kaç *ayrı* hikâye vardı bilsen dün ruhuma değen...

Anlatmak istediğim...

*“*Ayrılık Şarkısı*”, *Kazım Koyuncu*